

**EUROPEISKA
UNIONENS RÅD**

**Bryssel den 12 maj 2014
(OR. en)**

9187/14

**FIN 325
REGIO 58
FSTR 26
FC 16**

I/A-PUNKTSNOT

från:	Arbetsgruppen för strukturåtgärder
till:	Ständiga representanternas kommitté (Coreper II)/rådet
Ärende:	Utkast till rådets slutsatser om Särskild rapport nr 16/2013: Lägesbedömning av modellen för samordnad granskning ("single audit") och kommissionens användning av de nationella revisionsmyndigheternas arbete inom sammanhållningsområdet

1. Den 20 december 2013 mottog rådets generalsekretariat Särskild rapport nr 16/2013
Lägesbedömning av modellen för samordnad granskning ("single audit") och kommissionens användning av de nationella revisionsmyndigheternas arbete inom sammanhållningsområdet¹, som antogs av revisionsrätten vid dess sammanträde den 4 december 2013.
2. I enlighet med de regler som fastställs i rådets slutsatser om förbättring av granskningen av de särskilda rapporter som upprättas av revisionsrätten² gav Coreper II vid sitt möte den 22 januari 2014 arbetsgruppen för strukturåtgärder i uppdrag att granska denna rapport i enlighet med reglerna i ovannämnda slutsatser.

¹ EUT C 8, 11.1.2014, s. 6.

² Dok. 7515/00 FIN 127 + COR 1.

3. Arbetsgruppen för strukturåtgärder granskade den särskilda rapporten den 14 mars 2014 och en överenskommelse om ett utkast till rådets slutsatser nåddes den 9 maj efter ett förenklat skriftligt förfarande.
 4. Coreper uppmanas därför att rekommendera rådet att som en A-punkt anta utkastet till rådets slutsatser enligt bilagan till detta dokument.
-

Utkast till rådets slutsatser om Särskild rapport nr 16/2013:**Lägesbedömning av modellen för samordnad granskning ("single audit") och kommissionens användning av de nationella revisionsmyndigheternas arbete inom sammanhållningsområdet**

Nationella revisionsmyndigheterna ger garantier till kommissionen om ett effektivt fungerande förvaltningssystem och interna kontroller för operativa program (OP) (och, som en följd, de attesterade utgifternas laglighet och korrekthet). Deras roll och ansvar har förstärkts jämfört med de myndigheter som ansvarade för efterhandskontroller under programperioden (2000–2006) och deras oberoende av de myndigheter som förvaltar fonderna är en förbättring. Nationella kontrollrapporter förstärkte redovisningsskyldigheten och gav dem som förvaltar EU-medel incitament att bedöma och förbättra sina internkontrollsystem.

Medlemsstaterna var mer uppmärksamma under perioden 2007–2013 eftersom kommissionen då medlemsstaterna inte åtgärdar eventuella konstaterade systembrister eller drar tillbaka de oriktiga utgifterna (som får ersättas med utgifter som berättigar till stöd), själv får göra finansiella korrigeringar, vilket leder till nettominskning av EU-stödet till det operativa programmet.

Den information som revisionsmyndigheterna lämnar i sina årliga kontrollrapporter, revisionsuttalanden och systemrevisionsrapporter är ett av de viktigaste underlagen för kommissionens bedömning av EU-utgifternas laglighet och korrekthet för varje operativt program. När generaldirektoraten utarbetar sina årliga verksamhetsrapporter gör de en noggrann bedömning av de nationella revisionsmyndigheternas arbete och särskilt av de felprocentsatser som revisionsmyndigheterna rapporterar för varje operativt program (eller grupp av operativa program). Informationen undersöks mot bakgrund av resultatet av kommissionens egna revisioner och annan information som generaldirektoraten har tillgång till om varje operativt program.

EUROPEISKA UNIONENS RÅD

1. VÄLKOMNAR rapporten från Europeiska revisionsrätten och NOTERAR dess slutsatser,
2. VÄLKOMNAR kommissionens framsteg, men uppmanar alla berörda parter att fortsätta att förbättra och utnyttja modellen för samordnad granskning ("single audit") med beaktande av revisionsrättens bedömning,
3. VÄLKOMNAR en fortsättning av principen om samordnad granskning för programperioden 2014–20 och ser fram emot att bestämmelserna i artikel 148 i förordning 1303/2013 gäller för de europeiska strukturella investeringsfonderna på en gemensam grund i framtida programperioder,
4. UPPMANAR kommissionen att vidta ytterligare åtgärder för att minska den administrativa bördan på revisionsobjekten och samtidigt säkerställa sund ekonomisk förvaltning, inbegripet en mer effektiv samordning av arbetet i de olika generaldirektoratens revisionsgrupper,
5. ERINRAR OM att sammanhållningspolitiken är en gemensam behörighet för medlemsstaterna och kommissionen; kommissionen godkänner fleråriga operativa program på grundval av medlemsstaternas förslag för programperioden 2007–2013; för varje operativt program för vilket kommissionen tillämpar modellen samordnad granskning har kommissionen kontrollerat att medlemsstaterna har inrättat stabila interna kontroller och att dessa system för förvaltning och kontroll fungerar effektivt; medlemsstaternas interna kontroller ger rimliga garantier för att fel i de transaktioner som ligger till grund för räkenskaperna antingen förhindras eller identifieras och korrigeras innan utgifterna attesteras till kommissionen; erfarenheten har visat att förvaltningsmyndigheterna enligt förordningen ska utföra kontroller på primär nivå av insatserna och att utgifter som deklarerats före utgifterna ifråga har attesterats av den attesterande myndigheten som lagliga och korrekta,

6. Anser att "samordnad granskning" utgör ett bra system för intern kontroll och revision, eftersom det bygger på tanken att varje kontrollnivå bygger på den tidigare nivån. Syftet med "samordnad granskning" är att undvika dubbelkontroller och minska de totala kostnaderna för kontroll och revision i medlemsstaterna och kommissionen. Systemet syftar också till att minska den administrativa bördan för dem som granskas. Kommissionen (som bär det yttersta ansvaret för genomförandet av EU:s budget) befinner sig högst uppe i pyramiden för "samordnad granskning",
7. ERINRAR OM att kommissionen under 2012 för en betydande del av sammanhållningspolitikens budget ansåg att internkontrollerna inom de operativa programmen fungerade effektivt och att EU:s utgifter är lagliga och korrekta. Den validerade beräknade felprocentsatsen och den procentsats för kvarstående fel som kommissionen beräknar är de viktigaste indikatorerna i detta sammanhang. Sedan 2011 har operativa program i allmänhet varit föremål för en invändning om förvaltnings- och kontrollsystemet har bedömts som delvis effektivt eller ineffektivt eller om procentsatsen för kvarstående fel översteg kommissionens väsentlighetströskel på 2 %. För program med en validerad felprocentsats på över 5 % och en samlad kvarstående risk under 2 % utfärdas ingen invändning till följd av genomförda finansiella korrigeringar och om det på grundval av en yrkesmässig bedömning, genomförandet av handlingsplanen har bedömts som tillfredsställande (se punkt 40 och bilaga III),
8. PÅPEKAR att metoderna för att kvantifiera inverkan av granskningsresultatet skiljer sig åt, nämligen för offentlig upphandling, och att de felprocentsatser som de nationella revisionsmyndigheterna rapporterat inte avser samma period som de som revisionsrätten offentliggjort. Resultatet blir att dessa årliga felprocentsatser inte är direkt jämförbara. Samtidigt är de procentsatser för kvarstående fel som kommissionen beräknar fleråriga och inkluderar alla finansiella korrigeringar som genomförts på EU-nivå och nationell nivå. Rådet betonar att hanteringen av de situationer där väsentlighetströskeln har överskridits ska göras mer öppna och förutsägbara. Detta skulle kunna underlättas, till exempel genom att offentliggöra kommissionens metod för att beräkna den samlade kvarstående risken,

9. NOTERAR att riktlinjerna från samordningskommittén för fonderna (Cocof) fungerar som rekommendationer med praktiska exempel och praktisk information, utan att vara juridiskt bindande eller begränsande. Alla riktlinjer innehåller en juridisk ansvarsfriskrivning i detta avseende. Rådet bekräftar att riktlinjer inte bör ha retroaktiv verkan och bör utvecklas i nära samarbete med medlemsstaterna. Det är medlemsstaternas sak att avgöra om och hur riktlinjerna från samordningskommittén för fonderna blir rättsligt bindande på nationell nivå. Revisionsmyndigheterna accepterar och beaktar i allmänhet kommissionens riktlinjer i sitt arbete, trots att de inte är bindande. I revisionsrätten enkät angav mer än 90 % av revisionsmyndigheterna att de tillämpar Cocof-riktlinjerna fullt ut (eller med vissa undantag),
10. PÅMINNER OM att utarbetandet av sådana riktlinjer ska ske i god tid och på ett enhetligt sätt som undanröjer eventuella inkonsekvenser mellan dokument och undanröjer skälen till olika tolkningar. För att undvika dubbelarbete och förseningar är det av avgörande betydelse att riktlinjer inte tillämpas retroaktivt,
11. NOTERAR att endast hälften av dem som svarade på revisionsrättens enkät ansåg att de metodkrav som ställs på revisionsmyndigheterna enligt förordningarna ligger på en lämplig nivå och betonar att sådana krav ska göras mer enhetliga,
12. VÄLKOMNAR att medlemsstaterna har ett nära samarbete med kommissionen. Rådet erinrar om att det enligt förordningarna krävs att kommissionen och revisionsmyndigheterna möts regelbundet och minst en gång om året för att granska revisionsresultaten, de årliga kontrollrapporterna och revisionsuttalandena och utbyta åsikter om andra frågor som rör förvaltning och kontroll av operativa program,
13. VÄLKOMNAR det omfattande revisionsarbete som utförts av kommissionen med 269 revisionsbesök under årens lopp för att bedöma revisionsmyndigheternas effektivitet för 96 % och 99 % av de respektive anslagen av medel från Eruf/Sammanhållningsfonden och ESF. Mellan 2009 och mitten av 2013 har kommissionens arbete med att göra om revisionsmyndigheternas revisioner visat på följande:

- Av de 47 revisionsmyndigheter som granskades konstaterade GD Regional- och stadspolitik att för närvarande 38 revisionsmyndigheter är tillförlitliga.
 - Av 84 revisionsmyndigheter drog GD Sysselsättning, socialpolitik och inkludering slutsatsen att 78 var tillförlitliga,
14. ANSER att kommissionen har uppnått rimlig säkerhet om att revisionsmyndigheterna som omfattar omkring 90 % av fondanslagen följer artikel 62 i förordning (EG) nr 1083/2006 och att detta ger en tillförlitlig grund för kommissionens säkerhet och tillämpningen av konceptet samordnad granskning. Dessa resultat kompletteras av revisionsrättens granskningar av revisionsmyndigheterna under de senaste tre åren. För de revisionsmyndigheter som inte ännu konstaterades vara helt effektiva framför kommissionen invändningar och avbryter eller upphör med betalningar när detta är nödvändigt, och föreslår detaljerade handlingsplaner för att få revisionsarbetet att uppfylla de ställda kvalitetskraven,
15. UPPMÄRKSAMMAR det faktum att när kommissionen hyser tvivel om exaktheten och tillförlitligheten i de felprocentsatser som de nationella revisionsmyndigheterna rapporterar anmäler den i sin årliga verksamhetsrapport de rapporterade felprocentsatserna som är omräknade när tillräckliga uppgifter finns tillgängliga, eller ersätts med schablonsatser när de anses vara otillförlitliga.
-